

Π.—'Αλήθεια πῶς δὲν ἔβαλες ἀκόμη τὰ θεμέλια;
Φ.—Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, βρε Περικλῆ. ἄδράνεια κι' ἀμέλεια.
Μὰ τώρα ποὺ δὲν ἔφαγε τὴν φόλα ὁ Μελάς
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς ἤσυχασε πρὸς ὄραν ἢ 'Ελλάς,
'στὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον τρεῖς ἀγίαιμοις θὰ ψάλλω
καὶ μόνος τὸν θεμέλιον θὰ ρίξω δίχως ἄλλο,
ὅπουτ' ἀν δὲ τὸ μέλαθρον ἐτοιμασθῆ καθ' ἴδια
'στὰ κεραμίδια θ' ἀνεβῶ καὶ θὰ φωνάξω φόλα.
Π.—Περὶ μελάθρου θὰ σοῦ πῶ ἀργότερα πολλὰ
καὶ ὄρες πέντε ματσουκίαις, κουμπάρε τοῦ Μελά.

**Λιμαντραγουδο καμπόσα
νὰ τὰ λέγη κάθε γλώσσα.**

Νίκο, μὴ μᾶς πικραίνεσαι, Νίκο, φανοῦ γενναῖος,
κι' ἂν δὲν ἐβγήκες Διμαρχος ἀκόμα εἶσαι νέος.

Τι τόφελος κι' ἂν τρέχουνε τὰ μάτια σου σὺν βρῦσι;
ἔχας καιρὸ νὰ ξαναπῆς ἀκόμη 'στὸ Παρῖσι.

'Οίμέ!... δὲν γίνεται καμὸς 'στὸν κόσμο πηδὸ μεγάλος
καρὸ νὰ 'ῤῃς τὴν ἐκλογὴ νὰ σοῦ τὴν πάρῃ ἄλλος.

'Οίμέ!... σταμάτησε, ζουρνᾶ, καὶ πάψε τουμπλέκι...
ὅταν βροντήση τενεκὲς βροντᾶ τάτροσελένι...

'Οίμέ!... παπούτσι κέφουσε μὲ τρύπαις μεντισόλαις
κι' οἱ Κορδόντοι πηλαλοῦν 'στὴν Θεοδωρῆ μὲ φόλαις.

'Οίμέ!... μαντάτα θλιβερά!.. οἰμέ!.. βαρετὰ σεκλέτια!..
οἱ Κορδόντοι ἔχασαν τοῦ Δήμου τὰ ρουσφέτια.

'Οίμέ!... μαντάτα θλιβερά!... μαθρο γαϊδοῦρι' γκάρισε
καὶ μαθρος μαθρος κόκορος τὴν χαραυγὴ' κακάρισε.

'Οίμέ!... καθμοὶ καὶ βάσανα 'στοῦ Θεοδωρῆ τοὺς φίλους!
'στοὺς δρόμους δὲν ἀφήσανε μιὰ φόλα γιὰ τοὺς σκύλους.

'Οίμέ!... μεγάλο 'ξαρνικό σὺν εἶδαν ὁ Μελάς
πῶς 'στὸ Κορδόνι ἔγινε ἀληθινὸς μελάς.

'Οίμέ!... γιατροὶ προφθάστε καὶ σῦρτε 'στὸ Κορδόνι,
γιατὶ τὴν φόλα ἔφαγε καὶ τώρα τὰ κορδόνια.

Μὲ 'σώβρακο μεταξοῦ καλέσει κοντοβράχι
καὶ τώρα τὰματζιζίκια θρηνοῦν τὸν Θεοδωράκη.

Κάθε νταῖς Κορδονιστῆς μὲς 'στὸ πολὺ κακοῦ τοῦ
μαθρο Κορδόνι 'πέρασε 'στὸ μαθρο 'σώβρακοῦ του.

'Αντὶ νὰ γίνῃ ὁ Μελάς κατὰ τὸν Πάλλην Μέλας
ἐβγήκε μαθρο τὸ παιδί τῆς ἀσκηρῆς φουστανέλας.

Γιὰ ναθρουν ὀμα μερικὸι ποῦ νὰ ταιριάζ' ἡ φόλα
τὸν Νίκο τὸν Καλλιφρονά τὸν ἔκαμαν Νικόλα.

Μὲς 'στοῦ Μελά χοροπήδουν πεντάμορφα κορδοῖα
καὶ μὲς 'στοῦ Νίκο τὴν ἀτλὴ βροντοκτυποῦν φαρδοῖα.

Τὸν Νικο τὸν ἐπίστανε γεινῆτι καὶ κακρίτσι καὶ τὸν Μελά τὸν 'φίλησαν μαριόβλια κορίτσι.

Γέλοια παντοῦ γιὰ τὴν 'Ελλά κ' ἄσπονδυμέναις κόραις, γιὰ τὸ Κορδόν κλέμματα καὶ χήραις μαυροφόραις.

Τὸν κόφου τοῦ Ζυγομαλά κατὸ τὸν τρώγει φίδι κ' ἔννηψε τὸ δάγκωμα πῶς εἶναι τοῦ Λεβίδη.

Ὁ διαβόλος ἐσήκωσε κ' ἔπησε τὸ Κορδόνι σάν ἔγιν' ἔχιδνα γι' αὐτὸ τοῦ Θεοδωρῆ τῆδόνι.

Κὺρ 'Αντωνάκη, 'σύχασε κ' ἄς λείψουν τὰ κακρίτσι. ἔλον σὲ κάνει μιὰ χαψιά ἐκεῖν' ἢ γουστερίτσι.

Κ' ἢ οἱ σκύλοι ἐκοκκίνισαν κ' ἔχάνοντο τρεχάτοι σάν ἀνοιαν τὸ στόμα των καμπέσι Κορδονάτοι.

Ὁ κόσμος ἔδως 'φώναξε «τί λόγια εἶναι τοῦτα;» δταν ἡ γλώσσα των λυθῆ λές πῶς ἀνοί' ἢ Βρυτία.

Τὸ Γενναδιου τὴν ἀβλή τὴν ἔκαμαν ἀχοῦρι, μὴ κάθε βρώμα ἔμεινε γιὰ τὴν 'δική των μούρη.

Γαϊδάρους ἐχρυσόντυναν, ἀλλ' ἔφερε ἡ Πούλιζα κ' ἔκάθισαν ἀνάποδα ἐκείνοι' στὰ καπούλια.

Εἰς τὸν Δραγονόμη βαρελιου ἐπέταξαν στεφάνι κ' αὐτὸ ἐπήγε μ' ἓνα γκλι κατὰ τὸν Δεληγιάννη.

Καὶ λειψανα ἐτοιμαζαν καὶ δρέπανα τοῦ Χάρου, ἀλλ' ἔγιναν τὰ μούτρα των σουδάρα Λαζάρου.

Κὺρ Φρασίτη, 'σύχασε καὶ μὴ βαρυσυλῆσες... ἐσ' εἶσαι γιὰ τὰ Δίκαια καὶ γιὰ τὰ Εἰσηγήσεις...

Καθένας εἶναι δύσκολο τὴν ἐκλογὴ νὰ πάρη σάν δὲν πατοῦ' στὸ σπῆν του κουμπάρας καὶ κουμπάροι.

Μονάχα μὲ τὰ Δίκαια τὸ δίκου σου τὸ χάνεις... ἀμπάρωσε τῆς κόραις σου... γιὰ ἐκλογαῖς δὲν κάνεις.

Φιλήμων, πάει, ἔβησε καὶ τὸ 'δικό σου ἄστρο, κ' ἔσδ' ἢ παντιέρα σάθμεινε, ποῦ ἔστηνες 'στὸ Κίστρο.

Γιὰ ἓνα μόνο θλίβεται καὶ τὴν καρδιά μου τρώγω, ποῦ θὰ διαβατῆν ὁ καρὸς χροῖς νὰ βγαῖς λόγῳ.

'Ἐνα κερὶ, Στανούσκουλε, 'στὸν Θεοδωρῆ ν' ἀνάψης, ἀποῦ μογάχο σ' ἄψης νὰ κόνης καὶ νὰ ράψης.

'Ἄν ἔπιστήριζε καὶ σὲ τοῦ Θεωδωρῆ ἢ γλώσσα δὲν θάβλεπες 'στὴν κίλη σου νὰ πέσουν ἄσπρα τόσα.

Κανένας σάν τὸν Κατσανδρῆ δὲν εἶναι μὲ μβαλά, ποῦ μόντζωσσε τὴν κίλη του πρὸς χάριν τοῦ Μελά.

'Ὅσα γιὰ σένα ἔγραψα, ὅσα γιὰ σένα εἶπα, κοῦφια καρδιά βγήκαε, καῦμνε Σουμαρίπα.

Τὸ μπουκαλάκι τοῦ νεροῦ ποτὲ δὲν τὸ ἔχωνω, ὁποῦ γιὰ δαίγμα τῶβαλες 'στὴν κίλη σου ἀπάνω.

Νερό, νερό, ἐφώναξες, νὰ σβῆς ἢ τόση λαύρα, κ' ἔκειν' οἱ ἀφιλότιμοι σ' ἔλύσσαζαν 'στὰ μαῦρα.

Ἄν τῶλιψα, δὲν τῶλεγα, μὴδ' 'στὸν νοῦ μου τῶχα, πῶς πάλι ἔλα τὰ νερά θὰ μείνουν μὲ τὴν βόχα.

Τὴν μαύρη πίκρα ἔχασε τῆς μαύρης συμφορᾶς σου καὶ τὸ κακὸ ποῦ ἔγινε μὲ τὰ παρῆθυρά σου.

Ἄν θὰ ἔχωνω, Γιάννη μου, πῶς μὲς 'στὸ πανηγύρι ἐμπήκα σπῆν σου κ' ἔγα ἀπὸ τὸ παρῆθυρι.

Κουράγιο, μὴν πικραίνεσαι, Γιαννίχ' ὀδραυλικέ, κ' ἢ ὁ κόσμος γιὰ τοὺς γνωστικὸς βαρεῖ τὸν τενεκέ.

Κουράγιο, ψάχνε γιὰ νερό ἀδίκωπα 'στὴ γῆ, κ' ἢ Ἄλλεχ κερὶμ, ὀδραυλικέ, 'στὴν ἄλλη ἐκλογή.

Πάνε κ' αὐταῖς ἡ ἐκλογαῖς κ' ἢ ἡσύχασε κ' ὁ 'Ἄρης κ' ἢ ἐκάθισε 'στὸν πάγκο του ὁ κάθε κατεγγάρης.

Εἰς ὅσους σὰς ἐμαύρισαν μὴ φέρσετε μὲ πάθος... ποῖος ἔξει ἂν τὸ χερί των δὲν 'πῆνε κατὰ λάθος;

Μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά καὶ ὁ Ρωμὸς ὁ σὰς βλέπει, κ' ἢ ἀφοῦ πολλὰ παραῖξανα ὁ στίχος ἐμπρέπει, 'μπορῶ νὰ 'πὼ πῶς ἔγινε ἀντι τοῦ λάθους λάθαρῳ, γιὰτι δὲν 'βγήκε Πάρεδρος κ' ὁ κύριος Ἀσκάδαρος.

**'Ἐπιτυχία πρὸς καλὸν
δύο Συμβούλων προσφιλῶν.**

'Ὁ προσφιλῆς Κατομπάλης, κουμπάρος ἐκ τῶν πρώτων, νίκην λαμπρὰν ἐνίκησε μὲ χυλασιμὸν καὶ κρότον' ἄσπρο καρφότο πούριζε 'στὴν κίλην κάθε χερί, καὶ ὁ «Ρωμῶς» χειροκροτῶν τὸν νικητὴν συχάριε.

Μὰ μὲς' ἀπὸ τὴν κίλην τοῦ βγήκος ἄσπρομότης καὶ ὁ χυσιὸς κουμπάρος μας, ὁ Σκῦρος ὁ Μεροκοθῆς... Παντοῦ μεγάλος θρίαμβος... παντοῦ ἐπιτυχία... ἔλο κουμπάρους τοῦ «Ρωμῶς» θὰ ἔχ' ἢ Δημαρχία, Κουμπάρος καὶ ὁ Δήμαρχος, κ' ὁ Συμβουλοῦ κουμπάροι... εἶντε, μορε, κ' ἢ κουμπάρια θὰ δώση καὶ θὰ πάρη.

Ὁ 'Ρωμῶς γνωστὸν σὰς κἀνω—πῶς 'στὸ σπῆνι μουνάβη,
'στὴν Νεοκλιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδη, — δὲδ' ἔστὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χηρὰ δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἔλιπε μαμῆ.